Ч. 228 Второк 12 (24) жовтня 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Вісти політичні.

(Ґр. Клярі в Будапешті. — З парляментарних кругів. — Резолюциї Старочехів. — Анґлійско-трансвальска війна).

Вчера рано приїхав до Будапешту австрийский президент міністрів і нараджував ся з мін. Селем. Як пишуть віденьскі часописи та подорож стоїть в звязи з скликанем квотових депутаций і делеґаций. Австрийске правительство привязує велику вагу до того, щоби квотові депутациї зібрали ся як найскорше і або означили самі квоту, або дали обом правительствам нагоду означити єї висоту. Аж відтак війдуть в житє нові консумцийні податки. Між тим як австрийске правительство хоче як найскоршого скликаня делеґаций, хотілоби правительство угорске покінчити перед тим буджетову дебату в соймі. На кождий случай зберуть ся делеґациї в падолисті. — Що-до нових пушок то мають они коштувати 35 мілионів зр.

Neue fr. Presse доносить, що в клюбі молодоческих послів велике невдоволенє з причини постави католицкої партиї народної в справі вибору віцепрезидентів палати. З другої сторони і лівиця не укриває свого гніву з причини недопущеня єї кандидата до президиї. Справа та відозве ся ще на найблизших засіданях палати. В дискусиї над заявою ґр. Кляріого заберуть голос представителі всіх сторонництв. Та дебата потреває кілька днів. В першім ряді записали ся до голосу представителі лївиці. Як гадають буде в тій дискусиї промавляти до 70 бесідників.

Палата послів буде відбувати засіданя від завтра до пятниці кождого дня. По виборі квотової депутациї розпічне ся дебата над заявою ґр. Кляріого. Лївиця не буде ставити внесеня о замкненє дискусиї. — Тимчасом в міністерстві справ внутрішних ведуть ся пильно роботи над виготовленем язикового закона. Речинець внесеня того закона в парляменті ще тому на певно не установлений, бо правительство, сьвідоме тяжкої задачи, якої підняло ся, хотіло би від разу предложити палаті такий закон, на котрий годились би Німці і Чехи.

В Празі відбули ся збори мужів довіря староческого сторонництва, на котрих ухвалено резолюцию в справі нинішного політичного положеня. В резолюциї каже ся між иншими, що супротив знесеня язикових розпоряджень, котрих не заступлено ніякими иншими зарядженями, треба стреміти до переведеня повної рівноправности Чехів на Мораві і Шлеску. Дальше висказує резолюция цілковиту солідарність з ухвалами молодоческого сторонництва і ческої більшої посілости, зазначує конечну потребу удержаня дотеперішної більшости в парляменті, жадає зміни ординациї виборчої і уважає за найважнійшу задачу ческих послів привернене згоди між Чехами а Німцями, але лиш такими, що суть безоглядними приклонниками независимости Австриї. Вкінци збори вибрали виконуючий комітет, котрому поручено навязати переговори з мужами довіря Молодочехів, аби дальше згідно поступати.

В війні Анґлії з Трансвалем маємо тепер два воєнні театри: Один на західній, другий на всхідній границі Трансвалю, але оба лежать на анґлійскій земли. Вісти з відтам суть дуже пізні, скупі, і дуже часто перекручені, бо анґлійскі уряди телеґрафічні здержують і цензурують депеші. На заході Бури бомбардують Мафекінґ, притім знищили водопровід, так, що в місті нема води. Коли Мафекінґ вивісив білу хоругов, Бури вислали до міста парляментарів з запитанем, чи місто капітулює. Їх видержано 6 годин і з завязаними очима відіслано без відповіди. Супротив того Бури зачали на ново бомбардувати і заняли вже друге передмістє Мафекінґа. З Льондона телеґрафують, що підчас бомбардованя вибухли підземні міни, при чім погибло півтора тисяча Бурів.

На всхіднім поли війни Бурам доси не повело ся. Як ми вже доносили, потерпіли они значну поражку під місцевостию Ґленко. Після урядових анґлійских депеш погибло там 31 Анґлійців а 151 єсть ранених. Анґлійска артилерия приневолила до відступленя Бурів, котрі уступаючи в порядку забрали з поля битви всіх своїх ранених і убитих. Напад не удав ся Бурам длятого, бо їх союзники з Оранії, що мали з другої сторони ударити на Анґлійців спізнили ся стрітившись по дорозі з якимсь анґлійским віддїлом. Однако поражка Бурів не мусить бути так цілковита, коли пізнїйші телеґрами анґлійскі доносять, що Бури напали другий раз на Анґлійців в їх укріпленім таборі і борба до дня 26 с. м. не була ще скінчена. Коло Моддербрідж попало кількох Бурів в анґлійский полон, між иншими їх ранений

---

65)

О СПАДЩИНУ.

(Повість з анґлійского).

(Дальше).

— Як же я то можу зробити? — спитав капітан. — Коли я Вас просив о позволенє, щоби визвати того падлюку Керрінґтона на поєдинок, то Ви заклинали мене, щоби я не наражав свого житя на небезпечність. Я Ваш одинокий приятель, казали Ви до мене, а коли я пожертвую своє житє, то Ви останетесь без помочи і самі одні на сьвіті. Щоби Вам вволити волю, я пристав на то, хоч я би був так радо дав кулею в лоб тому францускому падлюці.

— І я дякую Вам за Вашу ласку — відповіла ґрафиня Еверстронґ. — Не від кулї хороброго вояка повинен Керрінґтон згинути. Я буду за обома тими падлюками тихцем слідити, так як они за мною; а коли прийде хвиля побіди для мене, то буде то правдива побіда а не поражка, як та, якою мусять скінчити ся їх наміри. Але хоч я сама пускаю ся на то, щоби маскувати ся, то від Вас, пане Кране, не жадаю такої прислуги. Прошу Вас лиш, щоби Ви спровадили ся до сего дому і стерегли мою дитину підчас коли мене тут не буде.

— А Ви хочете дійстно покинути замок?

— На значний час.

— І мені не скажете, які суть Ваші пляни?

— Ні, не скажу. Не зроблю нічого злого, хоч буду мати діло з людьми, що суть так підлі, що поняте їх чести годі міряти звичайним мірилом.

— І Ви рішили ся пожертвувати ся здійстненю сих дивних плянів.

— Я постановила то собі рішучо. Нічо в сьвіті не здержить мене від моїх намірів — навіть і любов для моєї дитини.

Капітан Кране видів, що єї намірів не можна буде вибити їй з голови, отже й не старав ся вже о то. Обіцяв їй, що підчас єї неприсутности буде пильнувати доньки ґрафа Освальда, що буде єї стеречи як власної дитини.

За порадою капітана принято паню Марден на виховательку молодої дідички підчас неприсутности матери. Була то вдовиця по однім з его товаришів — женщина високо образована і совістна та високих засад.

— Ніколи ніякій людині не треба було так конче Вашої опіки, як моїй дитині — сказала Гонория. — Се молоденьке житє і моє власне суть одинокою перешкодою, що стоїть межи Реджінальдом Еверстронґом а богатством. Ви знаєте, до якої підлости і зрадливости здібний він і его товариш. Длятого чей Вас не подивує, що уявляю собі всїлякі небезпечности для моєї дитини.

— Ні — відповів капітан; — мене лиш дивує, що Ви можете рішити ся покидати свою дитину.

— Ах, Ви того не розумієте! Хиба-ж можете то поняти, що доки жиє тих двох людий і ніхто в сьвіті не здогадує ся їх правдивої натури, моїй дитині грозить вічно небезпечність? Я поставила собі за задачу слідити за тими обома, і не відступлю від того. Коли прийде хвиля відплати, буде мені потреба Вашої помочи; аж до того часу мушу потайком сповняти мою задачу.

Тілько й всего сказала ґрафиня Еверстронґ капітанови Кране що до причини свого виїзду з замку. Лишила дитину під его опікою, повірила ему і провидінню невинне житє і розстала ся з дитиною і домом.

Ніхто в сьвіті не був би з більшою старанностию доглядав повіреної ему дитини, як той старий заслужений вояк. Можна собі длятого легко подумати, що лиш рішуча конечність могла его спонукати вийти з замку Рейнгем підчасу єї неприсутности.

Нещастє хотіло, що настала така конечність. В дві неділї по тім, коли Чорний Мільзом був запрошений на вечерю до челяді, видалив ся капітан Кране перший раз від часу виїзду ґрафині Еверстронґ, на неозначений час з замку Рейнгем.

Він сидів в хороший комнаті на полудневім крилі, де мешкав разом з молодою дідичкою і єї вихователькою, і снїдав, коли слуга замковий передав ему якийсь лист.

— Бен Саймондс приніс сей лист з господи „під квочкою" — сказав слуга. — Він наспів почтою, що переїздить через Рейнгем о шестій годині рано.

Капітан Кране кинув оком на лист. То

командант Кок і Пяль Жубер, братанич ґенерала. Ранений в першій битві під Ґленко англійский ґенерал Саймонс вже помер.

Новинки.

Львів дня 23-го жовтня 1899.

— **Впреосьв. митрополит Куїловский** розпорядив, що від тепер сьвященики львівскої аепархії не мають уживати колпаків при службі Божій і при уділюваню Тайн.

— **З Аепархії львівскої.** Візвано оо. деканів і духовеньство, щоби до укладу Шематизму архидиецезиї на 1900 рік уложили точні дати і предложили до 15. падолиста с. р., а іменно: 1) число душ в кождій місцевости; 2) коляторів-властителів; 3) почти, уряди податкові, суди і староства; 4) школи. — Краєвий Виділ оголошує конкурс на стипендию з фундациї Ілїї і Рози Горецких 115 зр. річно з речинцем до 15 падолиста с. р. — Розписано конкурс на богослужебні стипендиї імени Григория Шашкевича (в заряді Народного Дому) з речинцем до 25 листопада с. р. (есть до роздання пять стипендий по 50 зр., разом 250 зр.) — В Аепарх. Відомостях оголошено (на прошенє Виділу краєвого) відозву до духовеньства в справі заснованя Спілок Райфайзена.

— **З університету львівского.** По день 14 с. м. вписало ся на тутешний університет загалом 1623 слухачів. З тої цифри припадає: на виділ теольоґічний 272, в тім числї 59 надзвичайних: на виділ правничий 1003, в тім числї 18 надзвичайних; на виділ лїкарский 119, в тім числї 2 надзвичайних; па виділ фільософічний 229, в тім числї 83 надзвичайних (в переважній части женщин). В порівнаню з попередним 1898/99 роком упало незначно число слухачів, вступаючих на виділ правничий, а меженше видно слабий прилив молодежи на виділ лїкарский, бо на перший рік вписало ся доси лише 17 слухачів.

— **До ново-основаного суду в Болшівци** будуть належати слїдуючі громади: Болшівцї, Болшів, Хохонів, Дитятин, Ганівці, Горбутів, Яблонів, Кукільники, Кунашів, Підшумлянцї, Поплавники, Скоморохи старі і нові, Слобідка болшовецка і кукільницка. Загіре кукільницке і Желибори. Ті громади належали доси до повітового суду в Бурштині.

— **З львівскої духовної семинариї.** З початком шкільного року обняли заряд кухнї в семинариї Сестри Служебницї під проводом монаха, Василиянина, о. Ломницкого. Щоби сю хвилю звеличати, о. Ломницкий видав в рефектарях семинариї дня 19-го с. м. обід, в котрім взяли участь крім питомців і ректорату: Високопреосьвященний Митрополит, митрат о. Білецкий, крилошани: оо. Вачиньский, Пакіж, Пюрко. а з сьвітских людий: староста Залеский, др. Хомин, проф. Бічай і радник Гавришкевич. В часї обіду читано в обох рефектарях частини з „Житій Сьвятих“. Перед обідом промовив Впр. Митрополит до питомців, причім загрівав їх до вірности католицкій Церкві і вніс многолїтствіє в честь Папи римского і Дому Габсбурґів. Ректор, митрат о. Туркевич просив Впр. Митрополита о покров над семинариєю і о благословеніє для питомців, а по уділеню сего промовив в імени питомців до Впр. Митрополита питомець IV. року, п. Мохнацкий, дякуючи за введене в заряд кухнї Сестер Служебниць і висказуючи привязанє і любов питомців для Впр. Митрополита. Митрополит подякував за довіре і любов питомців. По обідній молитві закінчило ся домове торжество в мурах семинариї.

— **Піднесенє офіцирских пенсий** має наступити з новим роком. Тому буде вставлений в буджет кредит чотирох міліонів зр. Тепер будуть побирати: підпоручники 840 зр замість давнїйших 600 зр.; поручники 1020 зр. (замість 720); капітани II. кл. 1200 зр. (замість 900); капітани I. кл. 1500 зр. (замість 1200); майори 2004 зр. (замість 1680); з підполковників дістане четверта часть 3000 зр., а три чверти частий 2700 зр. (замість 2100 зр.); полковники 3600 зр. (замість 3000); ґенерал-майори 5700 зр. (замість 4200); маршалок польний 7008 зр. (замість 6300). Крім сеї платнї будуть офіцири, як давнїйше, побирати платню на помешканя, меблї і службу.

— **Нова філія руского товариства педаґоґічного.** В пятницю дня 29 вересня с. р. відбули ся в Станиславові перші загальні збори філії товариства педаґоґічного, на котрих вибрано слїдуючий виділ: головою проф. ґімн. Андрія Шахновича, виділовими паню Кадайску учительку. паню Наврецку учительку, проф Федева, проф. Ластовецкого; заступниками виділ. п. Грицина учителя і п. Якимовского учителя. Новому виділови поручили загальні збори внести петицию до сойму в справі отвореня рускої ґімназиї в Станиславові і заложити бурсу, в котрій містили би ся бідні ученики станиславівскої ґімназиї, школи реальної і рускої школи вправ. Вихованцї бурси могли би бути, або на своїм, або на бурсацкім харчу, се лишалось би їм до вибору.

— **Загальні збори Товариства філії „Просьвіти“ в Перемишли** відбудуть ся в середу дня 1-го н. ст. падолиста 1899 з слїдуючою програмою: І. Рано о год 9 поминальне богослуженє за померших членів Товариства. II. О год. 11 перед полуднем справозданє уступаючого виділу і вибір нового. III. Популярні відчити: проф. І. Мануляка про нутро чоловіка (з образами) і дра Щурата „Селянин і книжка“. На сї збори і відчити запрошує виділ філії Тов. „Просьвіти“ в Перемишли.

— **Убийство з перед 10 років.** Перед десятьма роками застрілив ся в Тернополи старий кавалер 50-лїтний мужчина Гілле Шперлїнґ, головний доставник коний для войска і загально люблений в цїлім Тернополи і признаний великим богачем. Тоді то говорили собі люди тихцем, що Шперлїнґ погиб смертию не самоубийника і вказувано навіть на якогось чоловіка, що виплив небаром яко гандляр коний і властитель земского майна на Угорщинї. Тепер пишуть, що власти в Тернополи попали на слїд убийника.

102 лїтний старець. До краківскої поліциї зголосив ся оногди кріпкий старець, що числив уже 102 рік житя. Він відбув угорску кампанію, а по еї укінченю перейшов до Туреччини і Царгороду і працював там по більшій части у фабриках цукру. Послїдними часами вибрав ся до Єрусалима, аби розглянути ся за роботою. Однак не найшов еї там і вернув ся до Галичини. По дорозї украдено ему 600 франків, які заощадив собі. По тій причинї найшов ся у труднім положеню, а коли прибув до Кракова, просив дирекцию поліциї, аби виробила ему вільну карту до Львова, де хоче постарати ся о пашпорт і виїхати

було власноручне письмо ґрафинї Еверстронґ а на листі було написане „пильний і важний“.

В тих часах не було ще електричних телеґрафів, отже таке письмо зробило на капітана таке враженє, яке зробила би нинї телеґрама. То було для него щось особливого — незвичайного.

Він отворив лист чим скорше, а там було написане лиш кілька рядків письмом Гонориї, але якось так замазані і покручені, як би були писані в як найбільшім посніху і роздразненю.

„Приїдьте безпроволочно до мене, дуже Вас о то прошу. Потребую зараз Вашої помочи! Прошу Вас, приїдьте, мій добрий друже! Я Вас не задержу довго. Дитина через час Вашої неприсутности нехай лишить ся в замку. Панї Марден буде еї добре пильнувати.

Готель Клярендон, Льондон“.

Отсих кілька слів і датум, тай тілько було всего.

Капітан Кране споглядав на то письмо і сидів через кілька хвиль вельми заклопотаний.

— Я з того зовсім не розумний — замуркотів він сам до себе, а відтак відозвав ся до панї Марден:

— Як то зле, що Ви жінки, маєте всї таке подібне письмо, що годі би присягати, що то Ваше власноручне письмо. Сей лист мене дивує. Менї то не може помістити ся в головї, що мене відкликують від дитини. Ви мабуть знаєте письмо ґрафинї?

— Знаю, — відповіла панї Марден; — я мала два листи від неї, заким сюди прийшла. Ледви чи я би помилила ся що до еї письма.

— Так гадаєте? Коли так, то будьте ласкаві і скажіть менї, чи то еї власноручне письмо — сказав капітан і показав пани Марден адресу одержаного листу.

— Менї здає ся, що то еї письмо.

— Гм, замуркотів капітан; — она, що правда, казала, що буде потребувати мене, коли прийде година відплати. Може еї плян удав ся їй борше, як она того сподівала ся і вже прийшов час.

Мала дівчинка вийшла була як раз з бокою з комнати; мала убирати ся на прохід до города. Панї Марден і капітан були самі.

— Ґрафиня Еверстронґ просить мене, щоби я приїхав до Льондону — відозвав ся він на конець; і здає ся, що буду мусїв так зробити, як она хоче. Але даю Вам слово, що я так полюбив ту малу Ґертруду, що дуже прикро менї розлучити ся з нею хоч поїду лиш на двайцять чотири годин і знаю, що лишаю еї в дуже добрих руках.

— Щож то може бути такого небезпечного для неї?

— Ба, що такого! — відповів капітан задуманий. — Межи сими мурами повинна би бути безпечна.

— Підчас Вашої неприсутности дитина не буде виходити з замку; я не спущу еї з очий — сказала панї Марден. — А Ви чей не будете там довго.

— Будьте певні того, що я і години довше там не побуду як буде потреба! — відповів капітан.

В годину опісля виїхав він з Рейнеи почтовим возом.

Він виїхав не попращавши ся з малою Ґертрудою. Бояв ся і подивити ся на неї. Старий вояк з цїлим серцем привязав ся був до донечки свого приятеля. Поїхав так борзо як лиш було можна розстайними кіньми почтовими. На другий день по одержаню письма від ґрафинї Еверстронґ заїхав почтовий віз, цїлий вкритий порохом, перед готель Клярендон і пасажир по безсонній від нетерпеливости і журби ночи вискочив з него.

— Заведіть мене зараз до апартаменту ґрафинї Еверстронґ — сказав він до якогось слуги готелевого.

— Звиніть, пане, до кого Вас завести?— спитав той чоловік.

— До ґрафинї Еверстронґ — Еверстронґ, вдовицї, котра стоїть в сїм готели.

— То, видко, якась помилка, пане. В сїй хвили нема тут нікого, хто би так називав ся — відповів слуга.

Управителька готелю, що вийшла з своеї комнати, чула ту розмову

— Нї, пане — відозвала ся она; — у нас нема нікого, хто би так називав ся.

Капітан Кране став блїдий як труп.

— То якась лапка — замуркотів він сам до себе; — якась лапка! То був підроблений лист!

Та не сказавши до людий в готелю анї слова, вибіг він назад на улицю і вскочив до воза, а до почтиліона крикнув:

— Не тратьте анї хвильки при перепряганю коний. Мушу вертати зараз до Йорк-ширу.

— — — — — — — — — — —

Від часу, коли пан Мондерс забавляв ся з замковою службою на замку в челяднї, зносив ся він з нею що раз частїйше. Незадовго завела ся між ними а декотрими людьми із служби, от як би й з Матїєм Бруком тїсна дружба. Матій зачав вже на переміну ходити до обох, ривалїзуючих в собою господ в Рейнгем.

Минуло може яких чотирнайцять днїв від того веселого пира на замку, як пану Мільзомови прийшло на гадку відплатити ся за то угощенє.

Стало ся так, що час на ту скромну але притягаючу забаву вибрано на той вечер, коли капітан Кране виїхав з замку.

Вечеря була добре приготовлена і хорошо подана. З обох боків полумиска, повного смачної полядвицї, стояли два великі збанки повні пива, а панове з замку мали добру волю віддати повну честь гостинї пана Мондерса.

Коли вже все зібрано зі стола і поставлено лиш пунш та склянки до него, пішла межи чотирома особами весела і голосна гутірка. Забавляли ся, як було можна, аж наконець на годиннику в селї вибила десята година.

Всї три слуги повставали як могли, хоч вже ледви могли удержати ся на ногах.

— Треба нам вже іти, пане Мондерс — сказав візник трохи непевним голосом.

або до Росиї на роботу, або до Пешту, до дому убогих.

— **Великий огонь.** Дня 21 с. м. о 2 год. по полудни вибухнув огонь в селї Дроговижи коло Миколаєва. При сильнім вітрі огонь обняв майже в однїй хвили цїле село і до кількох годин згоріло 150 загород разом з будинками господарскими, а жителї села лишили ся в як найбільшій нуждї. Причиною огню мала бути неосгорожність — дїти розкали собі огонь і пекли бараболї.

— **До Трансвалю.** Війна в Трансвалю так розігріла молодечу фантазию деяких школярів в Галичинї, що їх взяла аж охота поїхати до полудневої Африки Бурам на поміч против Англїйців. З Тернополя именно доносять, що звідтам вибрали ся два ученики, один з шестої, а другий з семої кляси гімназиальної в дорогу до Трансвалю, щоби там вступити на охотників до бурского войска. Та чи знайдуть дорогу?

— **Гора валить ся або катастрофа на Гуцульщинї.** В Краснім Лугу присїлку Жабя, валить ся гора. Богато хат селяньских і лїсничівка камеральна вже зпищені. Ґрунти засипані. Селяни позістали без даху. Гора валить ся в сторону як Черемош, і есть обава, що може загатити ріку, внаслїдок чого вода позаливала би сусїдні села. О сїй катастрофі доносять дальше до Slow-a Polsk-ого: „Місце катастрофи, Красний Луг, есть пів милї від Жабя. Доси звістно о катастрофі лиш ось що: Гора усуває ся вже від кількох днїв. Камеральна лїсничівка і хати селяньскі на горі почали хитати ся і валити ся, отже їх зараз опорожнено. Управитель лїсів Ольшіньский, що мешкав на лїсничівцї, перенїс ся до Жабя. Розміри катастрофи не дадуть ся наразї оцїнити. Найбільша небезпечність грозить від загачення Черемоша. бо гора сунеся просто до ріки. Може дуже легко стати ся, що коли би гора загатила ріку, то утворилось би озеро і вода залила би сусїдні місцевости. Гора усуває ся дальше". — Декотрі львівскі дневники вислали своїх специяльних кореспондентів на місце катастрофи. — Подібні катастрофи почали в послїдних лїтах появляти ся досить часто, чи радше вість о них доходить досить часто до відомости, бо самі катастрофи того рода суть з'явищем природним, котре як не тут, то там, появляє ся на земли. В послїдних часах звістні головно дві такі великі катастрофи в середній Европі. а именно катастрофа в місточку Піла (Нїмцї називають: „Шнайдеміле") в Познаньщинї, і в Кляпаї в прагскім округї в Чехах. В сїй послїдній місцевости подібна катастрофа навіть якось сими днями повторила ся знову. В Пилї, що правда, не усувала ся гора, бо там її нема, але мимо того причина катастрофи була та сама, як і деинде, именно зрушене рівноваги в покладах землї, а в наслїдок того переміщуване ся тих покладів. То зрушене рівноваги знов може мати в собі всїлякі природні причини: Насамперед тверда шкаралупа землї, тисячами лїт остуджує ся поволи і корчить ся именно же в споді, а то дає ся поволи і на верха відчувати всїлякими змінами. Відтак підспідна вода вимулює деяке каміне, н. пр. ґіпс, вапно, пісок і т. п. і поволи робить печери, котрі з часом западають ся і дають причину до западаня землї і до того, що гори валять ся. Наконець і сам чоловік своєю роботою в земли може дати причину до того рода катастроф. Копальнї вугля і нафти, і т. п. стають ся иноді причиною таких катастроф. Нафта н. пр. і ґази, які при нїй звичайно творять ся, держать також своєю пружливостию рівновагу в глубоких покладах землї, а скоро їх там не стане, настає зрушене рівноваги, котре вода, яка дістає ся в глубину, може ще більше прискорити. Яка есть безпосередна причина катастрофи в Жабю — се покаже ся мабуть пізнїйше. коли й величина та сила катастрофи буде докладно звістна.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 23 жовтня. Цїсар санкционував ухвалений галицким соймом закон будівляний для сїл, місточок і менших міст.

Дармштадт 23 жовтня. Царска пара виїде звідси дня 5 падолиста.

Льондон 23 жовтня. Надіють ся тут, що Бури ударять на Кімберлей, аби заняти то важне місто. В Кімберлей перебуває тепер Цециль Родес, що головно причинив ся до викликаня теперішної війни.

— Правду кажеш Мате — відозвав ся Стефан. — Ти як-раз досить випив, та й ми також. Добраніч, пане Мондерс, і дякувать Вам красненько за веселу забаву. Ходи Джім. Ходи Мате — треба вже іти.

— Ні, ні — відозвав ся пан Мондерс — я не пристану на то, щоби Матій Брук ішов о десятій годинї від нас, коли він може доти вістати, доки схоче. Ви і він обіграли мене при вістї; я хочу якось відограти ся. Заграємо собі в карти, випємо разом по скляночцї а я відведу єго аж до брами. А Ви, Плюмптон, чей єго пустите, коли небудь він прийде. Коли він може в тамтій господї сидїти поза свій час, то чей може посидїти трохи довше і у мене. Правда, Брук, Ви чей не відмовите того приятелеви? — спитав Мільзом.

Матій Брук подивив ся, як пяний, баранячими очима на Мільзома а відтак на своїх товаришів і задуманий потер ся рукою по своїй великій голові.

— Господь знає, що робити — сказав він; — я прирік Стефенови, що вже не буду пізно приходити — а —

— Може лиш не що дня — сказав на то пан Мільзом; — один раз то ще не рахує ся, а Стефен Плюмптон то чей не такий чоловік, що хотів би Вам шкодити.

— А вжеж, що я не такий — відповів добродушний льокай. — Лиши ся Матію, доки хочеш! Я лишу двері незамкнені....

По тім тамті два попрощали ся з господарем сердечно і пішли почерез село, ідучи вже в три пути.

На лици Мільзома пробивав ся тріюмфуючий усьміх, коли він замикав двері за вийшовшими гостями.

— Добра ніч, слава Богу, що я Вас вже позбув ся — замуркотів сам до себе — а тепер треба іти до Матія Брука. Ви, Стефене Плюмптон, будете сеї ночи твердо спати; за то я Вам ручу, так твердо, що можна би Вас і винести.

Він вернув назад до малої хатчини, в котрій лишив свого гостя, візника. Ідучи всунув два пальцї до кишенї в камизельцї і вийняв малесеньку фляшчинку, в котрій було за кілька феників лявданум. Він купив собі того вісім днїв тому назад в аптицї нїби на лїк від болю зубів.

Вернувши до господи застав там Матія Брука, як той сперши ся руками на стіл сидів і лиш завертав очима як пяний.

— Вже не шкідливий — подумав собі Мільзом подивившись на свого гостя, — не богато треба, щоби ще більше був нешкідливий. — Може позволите ще скляночку пуншу, заким сядемо до карт, Бруку? — спитав він тим солоденьким голосом, задля котрого полюбила єго була вся служба в замку.

— Чому би нї — сказав Брук ледви обертаючи язиком. — За ваше.... здоровле.... а я в карти.... забава.... борони Боже.... ще скляночку....

Підчас коли пан Брук брав ся мішати карти, при чім половина упала єму під стіл, зносив Чорний Мільзом посудину з пуншом і склянки на другий стіл, що стояв поза візником.

Там налляв він пану Брукови скляночку, котру той одним духом випив, а випивши скривив ся та глянув на господаря з докором.

— Що до лиха Ви менї тут дали? — спитав він з певного рода обуренєм.

— А щож би иншого як не рум, пунш? — відповів Мільзом; — той сам, що Ви цїлий вечер пили.

— А би я так повис, як то той сам — сказав на то пан Брук; — ей, пане Мондерс, Ви нам тут зробили якогось збитка, Ви додали до пуншу дріжджів з пива, чи що. Абижесте більше вже не додавали! Бо.... бо я.... доки добрий, то добрий.... але.... як менї хтось.... хтось до.... допече.... то бігми.... що попамятає.... Не.... не робіть же того.... більше....

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1-го мая 1899, після середно-европ. год.

посп.	особ.	**Зі Львова**
відходить		
		День
	6·20	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·15	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·45	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·10	„ Сколього, Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·25	„ Янова
	9·35	„ Підволочиск з гол. двірця
	9·45	„ Іцкан, Сопова, Бергомету
	9·53	„ Підволочиск з Підзамча
	10·10	„ Белзця, Рави, Любачева
	12·50	„ Янова від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$ в неділї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	3·25	„ Брухович „ „ „ „
	5·25	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	5·50	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	6·26	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·40	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	6·50	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни
	7·—	„ Лавочного Мункача. Хирова
	7.10	„ Сокаля, Рави руской
	7·20	„ Тернополя з гол. двірця
	7·42	„ „ „ Підзамча
	7·47	„ Янова від $^{1}/_{10}$ до $^{30}/_{4}$ 1900 включно
	8·35	„ „ „ $^{1}/_{5}$ „ $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$.
	9·11	„ „ „ $^{1}/_{6}$ „ $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·32	„ „ Грималова з Підзамча

посп.	особ.	**До Львова**
приходить		
		День
	6·10	З Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·40	„ Янова (головний дворець)
	7·55	„ Лавочного „ „
	7·44	„ Тернополя на Підзамче
	8·05	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави руської
	9·—	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·15	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·01	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
	1·40	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
1·50		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля
		Ніч
	12·10	З Сколього, Калуша, Борислава
12·30		„ Черновець, Букарешту
2·16		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·05	„ Підволочиск на Підзамче
	3·30	„ „ „ гол. дворець
	6·—	„ Кракова, Відня, Самбора, Сянока
	6·10	„ „ „ „ Хирова
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	7·58	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$ що дня, а від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в неділю і сьвята
	8·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{30}/_{6}$ і від $^{16}/_{8}$ до $^{10}/_{9}$.
	8·30	„ Брухович від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ що день
8·45		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·21	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·55	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·10	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·08	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·25	„ „ на гол. дворець
	10·30	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано
Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красяцких ч. 5

За редакцию відповідає: **Адам Кряховецкий.**

ІНСЕРАТИ.

З друкарнї З. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).